

ŞARKILARIN HİKAYELERİ

BELİZ DURMUŞ

Uçmasak da Yüksekiz!

Pek sevdiğim bir şairin bir çift lafı vardır tılsım gibi taşıdığım: “Yok öyle umutları yitirip, karanlıkta savrulmak. Unutma; aynı gökyüzü altında bir direniştir yaşamak.”

Son yıllarda insanlarda gördüğüm karamsarlığa istemsizce darılır, umudun da umutsuzluk kadar kolay yayılabildiğine, umut olmadığında yaşamın anlamını yitirdiğine inanırım. Bu umutsuzluk denen şey beraberinde eylemsizliği getiren şerefsiz bir kavramdır benim nezdimde, hain bir paradoksu işler ince ince. Oysa umut bir şeyleri değiştirmenin yegâne başlangıç noktasıdır. Elbette hiçbir adım atmaksızın umut içinde güzel günleri beklemek gibi polyannavari bir ilüzyondan bahsetmiyorum ama unutmamak gerekir ki tarihteki tüm dev isimler, etrafındakilerin yıldırma çabasına rağmen imkansız görünen o yollara büyük umutlarla baş koyanlardır. Bu anlamda okuduğumuz onlarca hikâyenin üzerine umuda sahip çıkmamak belki de tembelliğe uydurulan bir kılıftır.

Şarkının hikâyesine gelecek olursak: Bundan yıllar evvel haberleri okurken Macaristan’daki bir alüminyum fabrikasından yayılan zehirli kimyasalların koca bir şehri kırmızı çamurlara buladığını öğrenmiş, görsellerdeki kızıl kaosa inanamamıştım (bence arama motoruna bir yazıverin, gerçekten inanılmaz bir görüntü). Evlerin bahçeleri, parklar, nehirler... her yer alabildiğine çamur! O zaman içimden “bu insanlar bir daha nasıl normale dönecek, nasıl temizlenir bunca çamur” diye geçirdiğimi hatırlıyorum. Ve fakat aradan birkaç yıl geçtikten sonra ani bir imgeyle aklıma düşünce yeniden araştırmış ve gözlerime inanamamıştım. Her yer adeta eskisinden bile güzel, yeşillikler, çiçekler böceklerle kaplanmış, şehir tamamen iyilemişti.

Bu olay bana bizim vaziyetimizi hatırlattı. Kendimizi ne kadar çamura batmış hissediyor olsak da, etrafımız kaostan ibaret bulunsa da aslında her şeyi iyileştirmek bizim elimizde diye düşündüm ve kızıl çamurları bir metafor olarak attım cebe. “Uçurtma”yı da bir özgürlük simgesi olarak ele aldım. Uçurtma... Yeryüzüne bağlı olduğu için uçuyor diyemesek bile martılar kadar göktedir, ipleriye elimizdedir. Elimizdeki iplerin farkına varırsak, geri dönülmez bir noktada olmadığımızı, huzurlu bir toplumun, iyi bir dünyanın hâlâ mümkün olduğunu görebileceğiz diye inanıyorum. İyi insanlar hâlâ var, buradalar. Bakın.